

IKAR

LISA BERNE

PÁN A JEHO
NEVESTA

LÁSKA MU BUDE ODMENOU

LISA BERNE
PÁN A JEHO
NEVESTA

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Lisa Berne
THE LAIRD TAKES A BRIDE

Copyright © 2017 by Lisa Berne
All rights reserved.
Translation © 2022 by Andrea Vargovčíková
Cover design © Matej Rudinský
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu *The Laird Takes a Bride*
(Avon Books, an imprint of HarperCollins *Publishers*,
New York 2017) preložila Andrea Vargovčíková.
Redigovala Darina Kližanová.
Korigovala Klaudia Podolcová.
Obálku navrhol Matej Rudinský.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2022
ako svoju 1 916. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-8394-7

„Vlasy máš ako hodváb, dievčatko.“

„To jediné je vraj na mne pekné,“ odvetila.

„Nezmysel.“

Načiahol sa popri nej a vrátil kefu na toaletný stolík. Fiona otvorila oči. Znova spozornela a potlačila prudký nádych, keď ju otočil aj so stoličkou.

„Čo to robíš?“ znervóznela.

„Toto.“ Sklonil sa a nežne si pritisol ústa na jej pery.

Fiona, šokovaná, omámená, ba vydesená neočakávane intímny dotyk, nereagovala. Myslel jej vírila, srdce prudko búšilo. Ktorou Fionou bola teraz? Panebože, ktorou?

Odtiahol sa a vážne sa jej spýtal: „Nemôžem?“

Mykla plecami, zúfalo sa usilovala zachovať pokoj. „Môžeš. Ak chceš.“

„Chcem,“ odvetil. A znova ju pobožkal.

Pre Luciu Macroviú

POĎAKOVANIE

*Zo srdca ďakujem
Cheryl Pientkovej, Sarah Westonovej,
Katelyn Detweilerovej a Sophie Jordanovej.*

1. KAPITOLA

*Sídlo klanu Douglassovcov
Nedaleko Wick Bay, Škótsko, 1811*

Bola to sedemdesiata prvá svadba Fiony Douglassovej. Presnejšie, po sedemdesiaty prvý raz sa *zúčastnila* na svadbe.

Ak patríte do veľkého a prosperujúceho klanu, musíte absolvovať veľa svadiieb a ich počet bude len rásť, ak už nie ste mladé dievča, ale – slušne povedané – zrelá dáma.

Preto Fiona zažila už sedemdesiatjeden svadiieb.

Samozrejme, mnohé podrobnosti týchto udalostí už dávno upadli do zabudnutia, no niektoré jej predsa len utkveli v pamäti.

Na tú dnešnú isto nezabudne, pretože sa vydáva jej najmladšia sestra Rossalyn.

Pred dvoma rokmi vypukla v tomto kostole pred oltárom imponujúca ruvačka. Začala sa tým, že mladomanželov brat, jeho dvojča (a už vtedy spitý pod obraz Boží), sa vyrútil k nešťastnej neveste, schmatol ju a pokúsil sa ju uniesť. S bojovými výkrikmi sa pridali ďalší muži (takisto už v alkoholovom opojení) a strhla sa divoká bitka. O trištvrte hodiny, keď zápasníkov skrotila surová sila a narýchlo opravený nevestin závoj sa znova ocitol na správnom mieste, obrad bez ďalšieho incidentu pokračoval a zakrvavené dvojča bratovi ako prvé srdečne zagratalovalo.

Do tohto kostola prišla Fiona aj pred tromi rokmi na svadbu svojej mladšej sestry Dallis.

Pred siedmimi rokmi stará pani Gibbová, vtedy deväťdesiatosemročná starenka, objekt silnej nenávisťi azda každého člena klanu, tesne pred vyrieknutím manželskej prísahy nahlas vydýchla naposledy. Všetci sa zhodli, že to urobila úmyselne v poslednom, a úspešnom, pokuse upútať pozornosť, a v nebi (alebo na opačnej strane nebeského spektra) sa isto chce, lebo kým jej telo odnášali, z vrecka na sukni jej vyliezla fretka a zamierila rovno do vysokej ozdoby vo vlasoch pyšnej vdovy z Glasgowa. Odtiaľ ladne preskočila na plece Fioninej matky, ktorá zjačala a odpadla. Nevesta dostala hysterický záchvat a niekoľko šarvancov zasa išlo puknúť od smiechu, čo Fioninho otca, mocného náčelníka klanu Douglassovcov, tak rozzúrilo, že svadbu v tichosti odvolali. Nik sa neodvážil zúčastniť na gargantuovskej oslave vo veľkej sále, čomu sa, pochopiteľne, služobníctvo nesmierne potešilo a ich radosť trvala minimálne ešte tri dni. Fretku odvtedy nikto nevidel.

Počas svadby Fioninej sesternice Christie pred ôsmimi rokmi lialo ako z krhly. Do kostola zatekalo na štrnástich miestach (Fiona to spočítala) a odnieslo si to zopár klobúkov.

A pred deviatimi rokmi – fíha, už pred deviatimi rokmi, sa Fiona prizerala, ako si jej mladšia sestra Nairna berie svoju životnú lásku.

Fioninu životnú lásku.

Fiona to sestre nikdy nepovedala. Sedemnásťročná Nairna sa do Logana Munroa bláznivo zamilovala a Logan... nuž, kto by mu vyčítal, že si vybral milú Nairnu Douglasovú, nežnú a hravú ako mačiatko, drobnú a zaoblenú na správnych miestach, s hrivou tmavých kučier, ktoré jej pôvabne lemovali úchvatnú tváričku? Kto by si nevybral Nair-

Pán a jeho nevesta

nu namiesto osemnásťročnej Fiony, vyziabnutej, nemotornej a precitlivenej devy, ktorá hovorila vždy to, čo jej slina na jazyk priniesla, a potkýnala sa o vlastné nohy? Zvlášť odvtedy, čo bolo Nairnino veno podstatne väčšie než Fionino.

Vskutku pochopiteľné.

Ani vtedy, v najpochmúrnejšom období svojho života, nedokázala Fiona zatrpknúť a nenávidieť Nairnu, ktorú ľúbila – a stále ľúbi – vrúčne a oddane tak, ako len dokáže najstaršia sestra ľúbiť svojich mladších súrodencov.

Isteže, zo smútku v nej vyklíčila zbabelá túžba odísť v tento nádherný letný deň ďaleko od domova, niekam, kde by sa nemusela dívať na peknú tvár Logana Munroa, no nepodľahla jej; ani divé kone by jej nezabránili ísť na Rossalyninu svadbu. Nenápadne sa usadila v poslednej lavici. Bol to aj prejav jej láskavosti voči ostatným hosťom. I keď mala vlasy zapletené do hladkých vrkočov a pripnuté na šiji, bola taká vysoká, že by ostatní sotva cez ňu videli. Vďaka toľko preklínanej výške však dovidela na Logana, ktorý sedel vedľa Nairny o pár lavíc ďalej.

Logan mal stále husté havranie vlasy. Pod kvalitným módnym kabátom morušovej farby sa mu črtali stále široké a svalnaté plecia.

A srdce, uvedomila si Fiona, dokázalo stále bolieť, zvíjať sa v hrudi aj po dlhých deviatich rokoch.

Nasilu sa od Logana odvrátila.

Sklopila zrak na ruky, voľne zopäté v lone. Ruky, ktoré neboli biele, ako by sa patrilo, prsty trochu zhrubnuté od jazdenia bez rukavíc, od dlhých hodín práce v záhrade.

Na štíhлом – menej zhovievavý človek by povedal kostnatom – zápästí jej visela pompadúrka.

Fiona ju nenápadne otvorila, vytiahla z nej kúsok papiera a opatrne ho roztvorila. Na ňom mala napísaný najnovší zoznam úloh:

*Opýtať sa Dallis – kedy sa narodí bábätko?
Vyhybať sa Loganovi
5 oviec s krvavými hnačkami, 2 s praskajúcimi
pluzgiermi – zistiť príčinu
Pomôcť tete Bethii nájsť okuliare (spálňa? zimná zábrada?)
Vyhybať sa Loganovi
Vyhybať sa aj sesternici Isobel
Na ďalšiu sobotu mamine narodeniny
Povedať Burnsovi, nech NESTRIHÁ ruže priskoro
Vyhybať sa Loganovi
Vyhybať sa Loganovi*

Fiona vytiahla malú ceruzku a doplnila ďalšiu položku.

Prestať myslieť na Logana

A dopísala ďalšie:

*Zistiť, či slúžka zabalila Rossalyn najteplejšie plédy
a deky
Severná pastvina pre kravy – plot opravený?
Osla Todová – bolesť zubov – lepšie alebo horšie?
Prestať myslieť na Logana*

Starostlivo preložila papier vo dvoje a spolu s ceruzkou ho vložila do pompadúrky. Uprela zrak na Rossalyn a jej ženícha Jamieho MacComhainna a dávala si pozor, aby ho ani na okamih neodvrátila.

V nádherných šatách z trblietavého hodvábu a jemnej čipky vyzerala Rossalyn krásne. A Jamie bol fešný mladý muž. Fiona ho – teda jeho chrbát – zamyslene pozorovala. Možno aj s troškou podozrievavosti. Bol prívetivý a inteligentný a pochádzal z dobrej rodiny. Otec pomerne ochotne

Pán a jeho nevesta

súhlasil so žiadosťou o ruku svojej dcéry a v návale sentimentu jej zdvojnásobil veno. A tak sa pred oltárom ocitla ani nie sedemnásťročná nevesta.

Rossalyn a Jamie sa k sebe otočili a usmiali sa. Azda to dobre dopadne, nádejala sa Fiona. Kiežby poznala Jamieho lepšie a mohla mu väčšmi dôverovať.

Vinou pekného, šarmantného, očarujúceho Logana Munroa však mala Fiona sklon dívať sa na mužov s určitou dávkou skepticizmu.

A s výhradami.

Spomenula si na temné obdobie, keď mala osemnásť rokov a Logan prišiel na návštevu do Wick Bay. Svoj vzťah síce oficiálne neoznámili, no kedysi v Edinburghu sa medzi nimi udialo toho dosť na to, aby bola Fiona presvedčená, že sa čo nevidieť zasnúbia.

Logan však prekvapujúco rýchlo presunul svoju pozornosť na Nairnu a požiadal otca o jej ruku. Na všeobecné ohromenie otec súhlasil. Možno preto, lebo tvrdé a nevyspytateľné srdce Brucea Douglassa venovalo najviac nehy práve Nairne.

I keď matka vedela o Fioniných zmarených nádejach, naďalej sa na Logana ako svojho budúceho zaťa usmievala, obletovala ho a vychvalovala do nebies. Fiona považovala matku – srdečnú a láskyplnú osôbku, kyprej postavy a stále peknú aj v strednom veku – za nežnú, poddajnú a vskutku príjemnú, no jej pomerne necitlivé správanie znášala ťažko.

Medzi štyrmi očami sa jej Fiona, proti svojej vôli rozochvene, spýtala:

„Mama, prečo si k Loganovi taká priateľská? Po tom, čo mi urobil?“

„Och, moje drahé dieťa, viem, aké je to pre teba ťažké, veľmi dobre to viem,“ odvetila mama. Veľké tmavé oči sa jej naplnili slzami. „Pamätám si, ako strašne som sa cítila, keď

som zistila, že tvoj otec si ma vzal pre peniaze – dovtedy som si myslela, že to bolo z lásky. Stalo sa to počas toho hrozného hladomoru v osemdesiatych rokoch. A ja som bola dedička, rozumieš. Mala som iba sedemnášť rokov, presne ako naša drahá Nairna! Ale,“ dodala a usmievala sa cez slzy, „vtedy ma považovali za krásavicu! Dokonca aj tvoj otec to tvrdil! A moje veno spravoval veľmi múdro – už o pár rokov klan znovu prosperoval!“

Matka sa s vážnym výrazom predklonila a potľapkala Fionu po ruke. „Drahá Fiona, vďaka tvojmu otcovi sa máme veľmi dobre! Len uváž naše šaty a šperky! Všetko prvotriednej kvality! Tak vidíš, nakoniec všetko dopadne čo najlepšie. Som presvedčená, že Nairna a Logan budú spolu veľmi šťastní – taký pekný pár a ako na nej lipne – a ty budeš mať iného titela – niekoho, koho budeš mať ešte radšej než jeho!“

Fiona si to nevsímala. „Neľutuješ, že si si otca vzala?“

„Lutovať to?“ V matkiných očiach sa zračil zmätok. „To by bolo bláznovstvo, Fiona, zaiste! Navyše predtým, ako som stretla tvojho otca, som sa našťastie spamätala z toho pobláznenia Ludovicom, bratrancom z druhého kolena – alebo až z tretieho kolena? Nikdy to neviem! Nedopadlo by to dobre, na ďalší rok šiel do Ameriky a tam ho zabili. A tvoj otec bol taký vysoký a silný, taký pekný! Sťa vikinský bojovník, ako všetci hovorili!“ Matka sa hrala so strapcom na pléde, potom sa usmiala a s úprimným výrazom pokračovala: „Posledných dvadsať rokov som šťastná. Tvoj otec sa o nás dobre stará a mňa mrzí len to, že som si nesplnila povinnosť.“

Fiona vedela, čo tým myslí. Napriek spontánnym potratom (presný počet neprezradila), dvom mŕtvonarodeným deťom a štyrom zdravým dievčatkám mu nedala syna. O tomto smutnom fakte u Douglassovcov vedel každý, keďže otec pravidelne dostával záchvaty hnevu, a pomerne často práve vo veľkej sále, kde sa vždy nachádzalo dosť pozorných uší.

Pán a jeho nevesta

Madam, sklamali ste ma! soptil. Tresol striebornou čašou o stôl, až na ňom ostala preliačina, a keby to nebolo nepríjemné, pôsobilo by to vskutku komicky. *Iní muži majú desať synov – čo desať, tucet – a ja ani jedného!*

Alebo: *Z kolkých dievčat som si len mohol vyberať a ja hlupák som si vybral práve vás, madam. Tvrдили mi, že budete rodiť ako hruška! Rodiť synov, veru tak,* dodal a pohrdavo flochol na dcéry.

Prípadne: *Podarilo sa mi zachrániť tento klan pred záhubou a čo ste urobili vy? Nič!*

Mama iba ticho, nehybne sedela, no Fiona – pozorná a všímavá už ako dieťa – videla, ako sa jej nežné ústa chvejú, ako prudko sa jej nadvihla hrud', keď si nečujne vzdychla, a ako napäto zdvihla plecيا.

Vzápätí otec buď šmaril korbeľ kamsi do sály a zasiahol akéhosi nešťastníka, alebo prudko vstal, až prevrátil stoličku, alebo odpochodoval s úmyslom vybiť si zlosť na psoch, ktoré sa našťastie s akousi nadprirodzenou vrtkosťou pratali pánovi z cesty, len čo zvýšil hlas. Fiona sa poobzerala a všimla si slzy v očiach mamy aj sestier. Ona však neplakala: jej oči ostali suché, srdce tvrdé a plné hnevu.

„Mama,“ sykla, „je hrozný.“

Matka sa bleskovo spamätala, spustila plecيا a usmiala sa: „Och, nie, drahá Fiona, to len preto, lebo musí mať na pamäti fúru vecí. Nepočula si, ako sa sťažoval, že mu ovce drhnú vlky a Talbotovci sa znova hádajú a zakladajú ohne? Vieš, nie je ľahké byť hlavou klanu. Nože – nedáš si ešte kúsok baraniny? Prisahala by som, že od raňajok si pochudla!“

Fiona si s reptaním vzala mäso, pretože v skutočnosti bola stále hladná.

Tak rýchlo ako sa tá ľudská búrka v podobe otca rozpútala, rovnako rýchlo vedela prejsť do dobrej nálady, a vtedy nebolo na svete príjemnejšieho človeka. Človek však nikdy

nemohol vedieť, ako dlho mu to vydrží. Tvár mu mohla bez varovania potemnieť, kedykoľvek mohol zaťať päste a už opäť lietali rôzne veci po miestnosti. Pri Bruceovi Douglassovi sa musel mať človek vždy na pozore.

Po čase sa zdalo, že sa zmieril so svojím osudom otca dcér. V tom nešťastí predsa len uvidel smietku útechy: Vďaka nahonobenému bohatstvu sa douglassovské dievčatá stali žiaducimi nevestami.

Preto otec nachádzal potešenie v tom, že vo chvíľkach rozmaru zmenšoval ich vená, ako sa mu zachcelo, alebo ich odrazu zvýšil na astronomickú sumu, a tak udržiaval právnikov, ktorí boli stále nútení ničieť a prepisovať dokumenty, v permanentnej úzkosti. I keď Fionin prípad bol trochu iný. Ak ho podľa jeho názoru neprímerane podráždila, povedzme energickou hádkou o to, čo povedal, alebo ak sa na celý deň vyparila zajazdiť si na koni, otec sa jej odplatil tým, že jej veno celkom vzal. Ale nie navždy. Po čase znova vyšlo slnko, otec zmenil názor a veno jej vrátil. Bolo celkom možné, že aj v inej sume.

Celé roky sa u nich schádzali nápadníci, prihrnuli sa a zase vytratili, a otec ich pozoroval, vítal, vypočúval, využíval úskoky, pohrdal nimi, odmietal ich, vysmieval sa im a dával sa zahŕňať lichôtkami. Dcéry sa jedna za druhou povydávali.

Všetky okrem Fiony, ktorá akosi nestretla nikoho, kto by sa jej páčil natoľko, aby prijala jeho ponuku, a otec jej pomerne prekvapujúco iba deväť či desať ráz pohrozil, že ju zamkne v izbe dovtedy, kým nepovie áno.

A tak čas plynul, a vôbec nie nepríjemne. Fiona mala stále čo robiť. Vždy mala kopu práce.

Svadby však akoby vzkriesili staré problémy, staré emócie; nové myšlienky, nové možnosti.

Zo zarytého (aj trochu roztržitého) pozorovania Rossalyn a Jamieho vyrušil Fionu Niall Birk, sediaci o štyri lavice

Pán a jeho nevesta

ďalej. Otočil sa a obdaril ju širokým úsmevom, pri ktorom odhalil všetky zuby. Pretiahnutou tvárou a veľkými vlhkými očami silne pripomínal koňa.

Niall Birk si ju už nejaký čas nevšimal, preto jeho náhla pozornosť mohla znamenať len jedinú. Otec v poslednom zúfalom pokuse zbaviť sa zostávajúcej slobodnej dcéry zrejme využil zhromaždenie klanu v ich sídle a oznámil, že Fiona nielenže znova má veno, ale – súdiac podľa šírky Niallovoho úsmevu – je aj vskutku štedrá.

Fionino podozrenie sa potvrdilo, keď sa k nej po skončení obradu dovalil nielen Niall, ale aj Ross Stratton a Walraig Tevis a dychtivo si u nej dohovárali tanec, ktorý bude nasledovať po obrovskej hostine vo veľkej sále.

Fiona ich zamyslene pozorovala. Mala dvadsaťsedem rokov. Po fiasku s Loganom už nestretla muža, ktorý by ju zaujal alebo aspoň rozosmial, alebo by sa jej pri ňom rozprúdila krv v žilách.

Možno to už má za sebou.

Možno sa už nedokáže zamilovať.

No manželstvo má aj výhody, nie? Bola by paňou svojej domácnosti. Azda by mala aj deti. A už by nebola obeťou otcových nepredvídateľných zmien nálad – to samo osebe bolo dostatočne prítlačlivé.

Walraig Tevis, veľký ťarbavý chlapík takmer rovnako široký ako vysoký, odtisol vytiahnutého Rossa Strattona. „Stratton, ty hlupák, hádam si nemyslíš, že máš u Fiony šancu,“ vysmial sa mu. Buclatú tvár rozžiarilo zlomyseľné huncútstvo. „Veď je od teba o celú hlavu vyššia, ty myšiak, smiala by sa ti celá rodina!“ Mäsitým laktom štychol Rossa do hrude s takou silou, že menší muž sa zatackal a takmer sa zvalil na zem. Prekvapujúco obratne však vybral z čižmy hrozivo vyzerajúcu dýku a iba rýchly zákrok šokovaného pastora zabránil hádke a možno aj vražde jedného či dvoch ľudí, a to iba dvadsať krokov od kostola.

Áno, ako vydatá žena by sa vymanila spod otcovej nadvlády, pomyslela si Fiona, zároveň by sa však dostala do pazúrov manžela, ktorý by mal neodškriepiteľné právo robiť si s ňou, čo sa mu zachce.

S ňou.

A predsa... a predsa keby ktorýkoľvek z nich aspoň zamak dal najavo, že ju má naozaj rád, možno by bola v pokušení chopiť sa príležitosti, ktorá sa jej vďaka otcovej prchavej štedrosti ponúkala. Napríklad Niall nevyzeral zle (kone mala rada). Nebol ani načisto hlúpy. A mal slušné sídlo neďaleko domu, v ktorom bude žiť Rossalyn s manželom Jamiem MacComhainnom; mohla by ich často navštevovať.

Fiona nebadane prikročila k Niallovi. Zacítila závan stuchnutého potu, alkoholu, cibule a dokonca – skrčila nos – slabý, nepríjemný pach krvi. Rýchlo si ho obzrela a všimla si pri spánku červený chumáč zlepených vlasov.

Uškrnul sa. „Nepekne, však? No mala by si vidieť Dougala Gowa. Ten úbožiak sa nedokázal ani pozviechať z postele a prísť na svadbu. Zmešká hostinu aj tanec. Tak ako, dievča, venuješ mi prvé dve kolá?“

Fiona si náhle predstavila, ako Niall, páchnuci po krvi a cibuli, nenútene hovorí jej sestre Rossalyn na nejakom budúcom rodinnom zhromaždení: *Úbohá Fiona nemohla prísť, leží v posteli – spadla zo schodov, je celá čierna a modrá.*

Odstúpila od neho. Odrazu si spomenula na to, čo sa prihodilo na minuloročnej oslave strihania oviec, keď dovolila Niallovi pobožkať ju za kôľnou (v tom čase mala veno). Pritisol si pery na jej ústa, zaklonil jej hlavu a zároveň jej tak drsne stlačil prsník, až sa na okamih zľakla, že omdlie.

Chladne odvetila: „Nie. Netancujem.“

„Tvoja chyba.“

„Nejako sa s tým zmierim.“

V okamihu jej pevne zovrel rameno. „Hovor si, čo chceš.“

Pán a jeho nevesta

Budeš dobrú dievča a z nás troch si vyberieš manžela. Je to nariadenie tvojho otca.“

„To je mi pekný spôsob, ako si získať náklonnosť, Niall Birk. Chytiť ženu za rameno a gániť na ňu. Pusti ma.“

Zovrel ju ešte bolestnejšie, potom ju pustil. „Asi ma nepovažuješ za dobrú partiu, no ja aspoň nie som taký hromotík ako Walraig Tevis, ktorý by ťa pod sebou rozpučil ako chrobáka. A nie som ani ako Ross Stratton, ktorý by ťa pri bozku rovno uškrtil.“

Fione prebehli po chrbte zimomriavky, no povedala iba: „Možno máš pravdu. Ospravedlníš ma, prosím? Mama ma potrebuje.“ A porúčala sa za matkou, ktorá sa potrebovala vyslobodiť z obrovského károvaného plédu, ktorý si ovinula okolo seba tak zložito, až jej hrozilo, že sa skotúľa zo schodov.

„Och, drahá, ďakujem!“ vydýchla mama. „Nádherný obrad, však? Plakala som ako dieťa! Ako vždy na svadbách. Ronila som slzy aj na tej vlastnej! Nie je naša Rossalyn najkrajšia nevesta, akú si videla? Samozrejme, aj Dallis bola celkom pekná, aj Nairna! Tvoja teta Bethia si myslí to isté! Och, a prezradila mi šokujúcu novinku! Dozvedela sa to od svojej švagrinej Sorchy, ktorá je naisto najspoľahlivejší zdroj. Alasdair Penhallow už celé roky poburuje osem klanov svojím nehanebným správaním, a to nielen pri zvláštnych príležitostiach, ale každý deň! Vraj sa nalieva alkoholom, hýri a tak ďalej! Je príšerne nezodpovedný! A to je pánom hradu Tadgh!“

„A čo? Ak to robí už celé roky, sotva je to novinka,“ konštatovala Fiona. Podopierala rozrušenú mamu cestou po hrboľatých kostolných schodoch a v rovnakom čase sa prenikavo dívala na Logana Munroa.

„Nie, nie, ty mi nerozumieš! Podľa Bethie Alasdair Penhallow prehral stávkku, a tak chodil po hrade na koni. A to bez jediného kúska oblečenia!“

„Aspoň toho koňa osedla?“ zaujímala sa Fiona.